

Arrest

nr. 196 235 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering dat hij sinds oktober 2016 uit huis gezet is door zijn vader en dat hij daardoor actueel nergens in Albanië heen kan. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt

Daarbovenop dient er op te worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij in Albanië nooit klacht heeft neergelegd tegen zijn vader of contact heeft opgenomen met andere volwassen zoals leerkrachten. De in het verzoekschrift opgeworpen argumentatie dat zijn eigen vader bij de politie werkte en dat dus redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker geen klacht kon/wou indienen, dient sterk genuanceerd te worden. Verzoeker verklaarde immers voor het Commissariaat-generaal dat zijn vader bij de grenspolitie werkte en niet in het politiekantoor in Kukes zelf (gehoorverslag 23 mei 2017, 9). Bovendien had verzoeker eerder verklaard geen klacht te hebben ingediend tegen zijn vader omdat zij bang waren voor wat hij zou doen indien zij hem zouden aangeven (gehoorverslag, 15-16). Het loutere feit dat zijn vader bij de politie gewerkt heeft, vormde blijkens verzoekers eerdere verklaringen aldus geen obstakel. Angst om klacht in te dienen, biedt hiertoe overigens geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zouden treffen. Indien verzoeker geen klacht indient, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

De verwijzing van verzoeker naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeker aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politie en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat, zo al enige geloof kan gehecht worden aan de beweerdde problemen met zijn vader, de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vVeemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, wenst verzoekende partij de aandacht te vestigen op de problematiek omtrent de bescherming geboden door haar overheid voor problemen van huiselijk geweld. Verzoekende partij stelt dienaangaande dat haar vader tot het politiekorps behoort en het niet evident is in die omstandigheden een klacht neer te leggen, laat staan dat er met die klacht iets gebeurt. Voorts wijst zij op haar jonge leeftijd die mee in aanmerking moet worden genomen, zij moet nog de mogelijkheden kennen en daarnaast de moed hebben om haar vader aan te klagen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er veel corruptie is bij de politie waardoor er geen sprake is van bescherming tegen huiselijk geweld. Verzoekende partij verwijst voorts naar het gehoorverslag, p. 16 waarbij zij duidelijk stelt dat zij misschien wel naar de politie konden gaan, maar dat haar vader dan toch naar huis zou komen en zij niet wisten wat hij dan zou doen. Verzoekende partij vraagt tenslotte het dossier te vernietigen of bescherming te geven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen.

Verzoekende partij gaat echter niet *in concreto* in op en laat geheel na daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren, die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking, waarin o.a. wordt vastgesteld:

“Daarbovenop dient er op te worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij in Albanië nooit klacht heeft neergelegd tegen zijn vader of contact heeft opgenomen met andere volwassen zoals leerkrachten. De in het verzoekschrift opgeworpen argumentatie dat zijn eigen vader bij de politie werkte en dat dus redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker geen klacht kon/wou indienen, dient sterk genuanceerd te worden. Verzoeker verklaarde immers voor het Commissariaat-generaal dat zijn vader bij de grenspolitie werkte en niet in het politiekantoor in Kukes zelf (gehoorverslag 23 mei 2017, 9). Bovendien had verzoeker eerder verklaard geen klacht te hebben ingediend tegen zijn vader omdat zij bang waren voor wat hij zou doen indien zij hem zouden aangeven (gehoorverslag, 15-16). Het loutere feit dat zijn vader bij de politie gewerkt heeft, vormde blijkens verzoekers eerdere verklaringen aldus geen obstakel. Angst om klacht in te dienen, biedt hiertoe overigens geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zouden treffen. Indien verzoeker geen klacht indient, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

De verwijzing van verzoeker naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeker aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat, zo al enige geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen met zijn vader, de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.” De Raad wijst dienaangaande nog naar de “COI-Focus Albanië, Algemene situatie” p. 26 waaruit duidelijk blijkt dat niettegenstaande huiselijk geweld een probleem is in Albanië en vaak voorkomt de overheid verschillende acties heeft ondernomen/onderneemt ook ten aanzien van huiselijk geweld tegen jongeren.

Verzoekende partij, welke zich voor het overige beperkt tot de algemene vraag het dossier te vernietigen of haar bescherming te geven, werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 27 september 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS